

Уже осінь; незабаром
Зима залютує.
Нема йому в світі долі:
Полинула в поле...
Попросив ся зимувати
До дяка у школу,
Бо таки й письма, спасибі,
Москалі навчили.
І в косі був, бо й москалі
Тогді, бач, носили
Сиві коси з кучерями
Усі до одного —
І борошном посипали,
Бог їх зна, длячого?
Максим таки, як письменний,
Було помагає
І на клирасі дякові,
І псалтир читає
Над покойними, й хавтури
З школярами носить,
А в Пилипівку сірома
Христа-ради просить.

„Нічого, знай своє пиши,
Та перед людьми не бреші!
Хоч-би тобі лихе слово
Почув хто од його!
І талан і безталанья —
Все, каже, од Бога.
Ані охне, ні заплаче,
Неначе дитина.
І собаки не кусали
Москаля Максима.
А в неділю або в свято
Мов причепурить ся,
Шкандибає на вдовину
Пустку подивить ся.
Сяде собі у садочку,
І вдову згадає,
І за її грішну душу
Псалтир прочитає.
Катерину „о здоровії”